

Arrest

nr. 107 469 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Veles, Macedonië. U bent Macedonisch staatsburger.

Van uw drie tot uw tien jaar verbleef u met uw familie in Duitsland, waarna jullie vrijwillig naar Veles terugkeerden.

In 2004 huwde u traditioneel met D.A. (O.V. X). Tijdens jullie huwelijksnacht merkte u dat hij homoseksueel was, hetgeen hij dan ook toegaf. Omdat u echter van hem hield en omdat vrouwen in Macedonië na hun huwelijk hun man niet mogen verlaten besloot u om met D.A. samen te blijven. Jullie kregen twee kinderen.

D.A. en zijn familie zijn reeds sinds 1983 in een bloedwraakzaak betrokken met een familie waarvan hij denkt dat deze 'D.' heet. Een ontvoering van een meisje in D.A.'s familie zou hiervan de oorzaak zijn. In het kader van deze bloedwraakzaak pleegde uw schoonfamilie meerdere moorden. In december 2009 werd D.A. door drie à vier mannen van de tegenpartij, waaronder ene Mako, bij hem thuis aangevallen. Zij sloegen hem op zijn hoofd, waarna hij ontsnappen kon. Er werden in deze bloedwraakzaak nooit verzoeningspogingen ondernomen. Zelf heeft u in het kader van deze bloedwraak nooit problemen gekend. Als gevolg van bovenstaande bloedwraakzaak ging u op 10 februari 2010 samen met D.A. naar Zwitserland, waar jullie asiel vroegen. In Zwitserland hadden u en D.A. een gemeenschappelijk vriend, I.A. genaamd. Op een bepaalde dag onthulde I.A. u echter dat hij seksuele betrekkingen had met D.A. en dat zij verliefd op elkaar waren. De week nadien stopten zowel u als D.A. jullie asielprocedure, waarna jullie op 2 juli 2010 vrijwillig naar Macedonië terug keerden. U trok in bij uw moeder en vertelde aan uw familie dat D.A. in Zwitserland u met een vrouw had bedrogen. D.A. huwde uiteindelijk op 2 augustus 2010 met I.A., waarna hij in maart 2011 definitief naar Zwitserland trok. In juli 2012 ontdekte u een knobbeltje in uw borst. U ging hiervoor naar de dokter in Veles dewelke u zei dat u een tumor had en u vervolgens doorverwees naar een specialist te Skopje. U bent ook bijziend. In oktober 2012 kwam uw schoonmoeder, N.A. (O.V. 7.621.313) bij uw thuis. Ze zei u dat alle mannen van haar familie bij haar thuis samen waren gekomen, daar zij via email te weten waren gekomen dat D.A. een relatie met I.A. had en dat hij homoseksueel is. Uw schoonmoeder voegde hieraan toe dat uw kinderen in gevaar waren daar zij tevens had opgevangen dat uw schoonfamilie uw kinderen van u wilden afnemen. Toen uw zoon M. van school thuis kwam zei hij u dat kinderen op school hem hadden gezegd dat zijn vader een homo was. Diezelfde avond kwamen ook uw ooms (V., S., Q. en J.) bij u langs. Zij verweten u dat u al jaren met een homo samen was en zeiden u dat uw kinderen niets waard waren omdat hun vader een homoseksueel is. U kreeg hierbij van V. een slag in uw gezicht. Nadat uw ooms u zeiden dat zij voor uw kinderen gingen zorgen kwam het tot een trekken en duwen waarna u zich met uw kinderen in een kamer opsloot. De volgende dag vertrok u samen met uw twee kinderen naar Nederland. U wachtte er vervolgens op zowel uw schoonmoeder als op D.A., waarna jullie samen naar België reisden. Jullie vroegen hier op 3 december 2010 asiel. U definieert uw relatie met D.A. op heden als zijnde een koppel. In België onderging u een mammografie, waaruit blijkt dat de tumor in uw borst niet gevaarlijk is. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de Macedonische paspoorten van u en uw kinderen neer (uitgereikt op 14 januari 2010 en op 20 juni 2012).

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven welke aangehaald werden door uw partner D.A.. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Wat betreft uw vrees het slachtoffer te worden van de bloedwraak waarin uw familie sinds uw geboorte in verwickeld is dient vooreerst vastgesteld te worden dat u zowel in 1991, 1996 als in 2004 vanuit Duitsland vrijwillig naar Macedonië terugkeerde (CGVS I, p.8-10). Tevens keerde u sinds 2007 tot aan uw vertrek naar Zwitserland op 10 februari 2010 driemaandelijks vanuit Montenegro (waar u seizoensarbeid deed) vrijwillig per bus terug naar Macedonië (CGVS I, p.7-8 en p.10). Ook nadat u op 10 februari 2010 in Zwitserland ging wonen, keerde u meerdere malen vrijwillig naar Macedonië terug (CGVS I, p. 12). Dergelijk handelen is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat u zich in Macedonië probleemloos buitenshuis verplaatsen kon. Zo was u sinds 2004 tot 2007 in Macedonië werkzaam als installateur van satellieten (CGVS I, p.8). Daarnaast kon u in Macedonië probleemloos te voet uw paspoort aanvragen en afhalen op twee verschillende data (CGVS I, p.13) en stelde u dat u in Macedonië meerdere malen per maand op café ging (CGVS I, p.40). Deze bewegingsvrijheid staat evenwel haaks op de door u beweerde vendetta. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde en al zijn mannelijke bloedverwanten, van zodra een vendetta wordt uitgesproken volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt

beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft riskeert gedood te worden. Geconfronteerd met deze bewegingsvrijheid verklaarde u dat er u de verkeerde vragen werden gesteld omdat de tegenpartij niet in uw dorp woonde en u dus het huis wel degelijk verlaten kon (CGVS I, p.41). Deze verklaring kan echter geenszins worden weerhouden daar u eerder verklaarde niet te weten waar de familieleden van tegenpartij in Macedonië woonachtig waren (CGVS I, p.35) en dat u bij uw thuis werd aangevallen door drie à vier leden van de tegenpartij (CGVS I, p.38-39). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat er ook rustigere periodes in iemands leven bestaan en dat u wel naar buiten moest om eten te gaan kopen (CGVS I, p.41). Dergelijke verklaring is gezien bovenstaande vaststelling betreffende de risico's verbonden aan een bloedwraak ontoereikend.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de beweerdde bloedwraak ernstig in het gedrang.

Vervolgens dient er gewezen te worden op meerdere lacunes en eigenaardigheden waardoor uw geloofwaardigheid verder in het gedrang komt. Zo kende u vooreerst geeneens met zekerheid de familienaam van de tegenpartij waarmee uw familie in een bloedwraak zou verwikkeld zijn. U stelde slechts te vermoeden dat deze familie de naam 'D.' draagt (CGVS I, p.35). Evenmin kon u de stamboom van deze familie toelichten (CGVS I p.38). Gevraagd naar waar de leden van de tegenpartij woonachtig zijn antwoordde u dat zij overal in Europa wonen en dat u niet weet waar zij in Macedonië leven (CGVS I, p.38). Verder was ook de precieze oorzaak van deze bloedwraakzaak u onbekend. U stelde vagelijk dat deze bloedwraak ontstond nadat de familie D. een meisje van uw familie had ontvoerd. U weet niet wat er precies gebeurd is (CGVS I, p.35). U kon echter niet met zekerheid zeggen wie dit meisje was, noch kende u haar bij naam (CGVS I, p.35). Evenmin wist u wie van de familie D. haar had ontvoerd (CGVS I, p.35). Wel herinnert u zich dat in het kader van deze bloedwraakzaak uw oom Z.S.M. in 1990 in Duitsland een zekere A. heeft vermoord, dat in 2001 uw neven Z., N., B. en Ad. te Macedonië een vrouw hebben vermoord en dat uw neef P. in 2007 een zeker G. vermoordde (CGVS I, p.35-37). Van uw neef P. kon u echter niet met zekerheid zeggen of hij één of twee mensen vermoordde, noch wist u of hij voor de door hem begane moord(en) al-dan-niet werd gearresteerd (CGVS I, p.37). Ondanks uw verklaring dat uw familie in het kader van deze bloedwraakzaak ook nog andere moorden pleegde, kon u hierover echter geen extra informatie geven (CGVS I, p.37). Als laatste moest u ook het antwoord schuldig blijven op de vraag of er in het kader van deze bloedwraakzaak verzoeningspogingen werden ondernomen, noch of er dorpsouderen werden ingeschakeld om tot een oplossing te komen (CGVS I, p.40). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw verklaring dat bloedwraak iets geheim betreft waarover er niet wordt gesproken binnen de familie (CGVS I, p.36-37 en p.40) houdt gezien de ernst van een bloedwraakzaak bovendien geen steek gezien.

Tot slot legde u geen enkel begin van bewijs neer van het feit dat u in een bloedwraak zou zijn betrokken. Zo kon u geen enkel document betreffende de aanhouding, de rechtszaak, de veroordeling of de opsluiting van uw familieleden voorleggen (CGVS I, p.36-37).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan de door u beweerdde betrokkenheid in een bloedwraakzaak. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw verklaring dat u in het kader van deze bloedwraakzaak in december 2009 door de tegenpartij bij uw thuis werd aangevallen (CGVS I, p.38-39).

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de problemen binnen het kader van deze bloedwraak geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Hoewel u nooit problemen heeft gekend met de politie of enige andere autoriteiten in Macedonië (CGVS I, p.42), liet u na aangifte te doen bij de politie (of enig andere organisatie) toen u bij uw thuis door drie à vier leden door de tegenpartij werd aangevallen (CGVS I, p.39-40). Voorts heeft noch u, noch iemand anders van uw familie het gegeven dat jullie in een bloedwraak verwikkeld zijn kenbaar gemaakt aan de Macedonische politie (CGVS I, p.39-40). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat u, noch iemand anders van uw familie de politie op de hoogte bracht van de door u beweerdde problemen met de familie D. omdat jullie in Macedonië jullie plan trekken en voor dergelijke feiten niet naar de politie gaan (CGVS I, p.40) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van uw nalaten ter zake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van bovenstaande feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook

niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Ik voeg hier nog aan toe dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft de problemen die u vreest te kennen als gevolg van uw homoseksuele geaardheid bij een terugkeer naar Macedonië en de problemen die uw vrouw en uw moeder reeds in Macedonië hieromtrent kenden (verweten en geslagen worden), dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u, uw vrouw of uw moeder voor bovenstaande problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Net als u, kenden uw vrouw en moeder nooit problemen met de politie of enig andere autoriteit in Macedonië (CGVS I, p.42, CGVS E.J., p.18 en CGVS moeder, p.11). Echter, hoewel zij nooit problemen hebben gekend met de politie of enige andere autoriteiten lieten zowel uw partner E.J. als uw moeder na aangifte te doen bij de politie (of enig andere organisatie) voor de problemen die zij in Macedonië hebben gekend nadat uw geaardheid publiekelijk werd gemaakt (CGVS E.J., p.16 en p.18 en CGVS moeder, p.11). Dat E.J. geen klacht indiende uit angst voor haar familie en haar schoonfamilie (CGVS E.J., p.16) en uw moeder geen klacht indiende uit angst voor uw vader en omdat zij haar eigen familie niet wenst aan te geven bij de politie (CGVS moeder, p.11) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van hun nalaten ter zake. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen de personen waarmee men problemen kent en verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Wat betreft de verklaring van E.J. dat de politie in Macedonië niet tussenkomt bij familiale problemen en dat de politie enkel zou komen indien er een dode valt (CGVS E.J., p.16) verwijs ik naar bovenstaande informatie waaruit blijkt dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw vrees als gevolg van uw seksuele geaardheid geen werk te zullen vinden in Macedonië moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat leden van de LGBT gemeenschap op meerdere vlakken nog steeds problemen en/of discriminatie kunnen ondervinden in Macedonië. Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminaties of andere problemen een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate ernstig zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van

herkomst ondraaglijk wordt. Ondanks het feit dat er zich voor LGBT-leden in Macedonië effectief problemen kunnen voordoen, moet worden vastgesteld dat uw persoonlijke vrees zuiver hypothetisch van aard is (CGVS, p.41). Hieraan kan worden toegevoegd dat de houding ten opzichte van homoseksuelen snel aan het veranderen is in Macedonië. Ondanks dat de 'gay scene' nog beperkt is in omvang neemt zij toe in omvang. Jongeren en stedelingen zijn vaak tevens liberaler in hun opvattingen over homoseksualiteit. Als laatste stel ik in dit verband nog vast dat ook uw verklaring als zou homoseksualiteit strafbaar zijn in Macedonië en homoseksuelen er tot ernstige straffen worden veroordeeld (CGVS I, p.34-35) in strijd is met objectieve informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie blijkt immers dat homoseksualiteit in Macedonië niet meer strafbaar is sinds 1996. Daarenboven verbiedt de Macedonische grondwet discriminatie op basis van gender, ras, religie, strooming, nationaliteit of sociale en politieke oriëntatie. Hoewel "seksuele oriëntatie" op zich nog niet een beschermde categorie vormt binnen de antidiscriminatie wetgeving, heeft de 'Commission for Protection from Discrimination' wel al klachten van de holi-bi gemeenschap in beschouwing genomen, bijvoorbeeld onder de noemer "andere geloven". Daarnaast heeft ook het ministerie van educatie ingestemd om in handboeken passages te elimineren welke negatieve stereotypen en vooroordelen bevatten tav van de holi-bi-gemeenschap.

Als laatste verklaarde u medische problemen te kennen. Sinds 2003 lijdt u aan syfilis en hepatitis B (CGVS I, p.27 en p.42). Er dient echter te worden vastgesteld dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toegang had tot de Macedonische gezondheidszorg (CGVS I, p.27-28 en p.42). Zo kon u tweemaal op controle gaan bij een arts die u onderzocht (CGVS I, p.27-28 en p.42). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Macedonië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten. Hierbij aansluitend blijkt ook uit niets dat u voor de gezondheidsproblemen die u kende sinds uw vertrek uit Macedonië (uw psychische problemen: stress, concentratie- en slaapproblemen en later uw ademhalingsproblemen) geen toegang zou hebben tot de Macedonische gezondheidszorg. Volledigheidshalve kan er terzake ook nog op gewezen worden dat de Wet op de Volksgezondheid sinds mei 2009 aangepast werd zodat alle Macedonische staatsburgers, waaronder ook duizenden daklozen, ouderen en werklozen die vroeger enkel recht hadden op een spoedbehandeling in een ziekenhuis, voortaan via een standaard staatsgezondheidsverzekering gratis terecht kunnen bij de primaire gezondheidscentra. Tevens neemt de Macedonische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion maatregelen om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen. Zo organiseerde het Ministerie voor Gezondheid, in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen", mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw paspoort betreft uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. Uit het Zwitsers attest van burgerlijke stand blijkt niet dat u en I.A. wettelijk huwden zoals u zelf verklaarde (CGVS I, p.4 en CGVS II, p.3), wel dat jullie in Zwitserland een geregistreerd partnerschap hebben aangegaan. Uw medische problemen worden niet in vraag gesteld. De door u ingediende facebookberichten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing waaruit blijkt dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. U verklaarde daarenboven dat de facebookberichten tussen u en I.A. niet handelden over de problemen die u toelichtte in het kader van uw asielaanvraag, maar dat deze gesprekken gaan over jaloezie, voordat uw problemen begonnen (CGVS II, p.8)."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend haalde u medische problemen aan. Sinds juli 2012 heeft u een knobbel in uw borst en u bent slechtziend (CGVS, p.17-18). Er dient echter te worden vastgesteld dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U verklaarde daarenboven dat u in Macedonië bij een dokter terecht kon, dewelke in uw borst een tumor vaststelde en u naar een specialist in Skopje doorverwees (CGVS, p.17). Hieruit blijkt dat u toegang had tot de Macedonische gezondheidszorg. Uit

niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Macedonië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten. Dat u echter niet naar deze specialist in Skopje op consultatie ging, noch voor uw slechtiendheid naar een oogarts ging uit een gebrek aan geld (CGVS, p.18) betreft een economisch probleem, welke evenmin verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzingen. De identiteit en nationaliteit van zowel u als uw beide kinderen staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, D.A..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 107 468 van 26 juli 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden vrees dat hij het slachtoffer zal worden van de bloedwraak waarin zijn familie sinds zijn geboorte verwickeld is.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker zowel in 1991, 1996 als in 2004 vanuit Duitsland vrijwillig naar Macedonië terugkeerde (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 8, 10), sinds 2007 tot aan zijn vertrek naar Zwitserland op 10 februari 2010 driemaandelijks vanuit Montenegro, waar hij seizoensarbeid deed, vrijwillig per bus terug naar Macedonië terugkeerde (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 7, 8, 10) en ook nadat hij op 10 februari 2010 in Zwitserland ging wonen meerdere malen vrijwillig naar Macedonië terugkeerde (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 12).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich in Macedonië probleemloos buitenshuis kon begeven -verzoeker was sinds 2004 tot 2007 in Macedonië werkzaam als installateur van satellietantennes (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 8), hij kon in Macedonië probleemloos zijn paspoort aanvragen en afhalen op twee verschillende data (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 13) en ging in Macedonië meerdere malen per maand op café (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 40)-, terwijl zoals blijkt uit de informatie blijkt die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, het net eigen is aan een vendetta dat de geviseerde en al zijn mannelijke bloedverwanten, van zodra een vendetta wordt uitgesproken volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft het risico loopt vermoord te worden.

De Raad stelt bovendien lacunes en eigenaardigheden vast in de verklaringen van verzoeker aangaande de bloedwraak. Zo kende verzoeker niet met zekerheid de familienaam van de partij waarmee zijn familie in een bloedwraak zou verwickeld zijn (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 35), kon hij evenmin kon de stamboom van deze familie toelichten (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 38), verklaarde hij dat de leden van de tegenpartij overal in Europa wonen en dat hij niet weet waar ze in Macedonië leven (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 38) en kende verzoeker ook de precieze oorzaak van deze bloedwraakkwestie niet (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 35).

Wél herinnert verzoeker zich dat in het kader van deze bloedwraak zijn oom Z.S.M. in 1990 in Duitsland een zekere A. heeft vermoord, dat in 2001 zijn neven Z., N., B. en Ad. te Macedonië een vrouw hebben vermoord en dat zijn neef P. in 2007 een zeker G. vermoordde (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 35-37), maar van zijn neef P. kon verzoeker dan weer niet met zekerheid zeggen of hij één of twee mensen vermoordde, noch of hij voor de door hem begane moord(en) al dan niet werd gearresteerd (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 37).

Verzoeker kon evenmin verdere informatie geven over de andere moorden die zijn familie in het kader van deze bloedwraakzaak pleegde (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 37) en hij moest tevens het antwoord schuldig blijven op de vraag of er in het kader van deze zaak verzoeningspogingen werden ondernomen, noch of er dorpsouderen werden ingeschakeld om tot een oplossing te komen (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 40).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel immers op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Er kan immers van een asielzoeker dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, quod non in casu, gelet op de talrijke onwetendheden in hoofde van verzoeker.

De Raad merkt ook op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt van het feit dat hij in een bloedwraak zou zijn betrokken. Zo kon hij geen enkel document betreffende de aanhouding, de rechtszaak, de veroordeling of de opsluiting van zijn familieleden voorleggen (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 36-37).

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen

bijbrengt dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift echter geen poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker beweerde betrokkenheid in een bloedwraakzaak. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij in het kader van deze bloedwraakzaak in december 2009 door de tegenpartij werd aangevallen (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 38-39).

Zelfs indien de verklaringen van verzoeker omtrent de bloedwraak geloofwaardig zouden zijn, *quod non in casu*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de problemen binnen het kader van deze bloedwraak geen of onvoldoende beroep kon doen –of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen– op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker naliet aangifte te doen bij de politie of enig andere organisatie toen hij bij hem thuis door drie à vier leden door de tegenpartij werd aangevallen (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 39, 40) en dat verzoeker, noch iemand anders van zijn familie het gegeven dat ze in een bloedwraak verwickeld zijn, kenbaar hebben gemaakt aan de Macedonische politie (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 39, 40).

Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van bovenstaande feiten kunnen ze vanzelfsprekend hiertegen ook niet optreden.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten, plaatsvinden.

De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen -die ook toegankelijk zijn voor Roma- om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen.

Uit die informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als opdracht onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder andere een betere bescherming van getuigen en van slachtoffers waarborgt.

Gelet op deze informatie, is de Raad van oordeel dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle Macedonische onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de beweerde problemen van verzoeker als gevolg van zijn homoseksuele geaardheid, bij een terugkeer naar Macedonië en de problemen die zijn vrouw en moeder hierdoor in Macedonië reeds gekend zouden hebben, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat verzoeker, zijn vrouw of zijn moeder voor bovenstaande problemen geen of onvoldoende beroep konden doen -of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag

worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de verklaringen van de vrouw en moeder van verzoeker blijkt echter dat zij nalieten aangifte te doen bij de politie of enig andere organisatie, voor de problemen die zij in Macedonië hebben gekend nadat verzoekers geaardheid publiekelijk werd gemaakt (zie het verhoorverslag van E.J. van 21 maart 2013, p. 16, 18; zie het verhoorverslag van N.A. van 21 maart 2013, p. 11).

De Raad benadrukt dat de autoriteiten niet kunnen optreden indien ze niet op de hoogte worden gesteld van de feiten.

Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier, dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen, aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen werk zal vinden in Macedonië als gevolg van zijn seksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hoewel leden van de LGBT gemeenschap op meerdere vlakken nog steeds problemen en/of discriminatie kunnen ondervinden in Macedonië, stelt de Raad vast dat verzoekers persoonlijke vrees zuiver hypothetisch van aard is (zie het verhoorverslag van 21 maart 2013, p. 41).

De bewering van verzoeker dat homoseksualiteit strafbaar is in Macedonië en dat homoseksuelen er tot zware straffen worden veroordeeld (zie het verhoorverslag van 21 maart 2013, p. 34, 35) is bovendien in strijd met de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat homoseksualiteit in Macedonië niet meer strafbaar is sinds het jaar 1996.

Bovendien blijkt uit bedoelde informatie dat de houding ten opzichte van homoseksuelen snel aan het veranderen is in Macedonië. Ondanks dat de "gay scene" nog beperkt is in omvang, neemt zij toe in omvang; jongeren en stedelingen zijn vaak tevens liberaler in hun opvattingen over homoseksualiteit.

Daarenboven verbiedt de Macedonische grondwet discriminatie op basis van gender, ras, religie, stoomis, nationaliteit of sociale en politieke oriëntatie. Hoewel "seksuele oriëntatie" op zich nog niet een beschermde categorie vormt binnen de antidiscriminatie wetgeving, heeft de 'Commission for Protection from Discrimination' wel al klachten van de holebi gemeenschap in beschouwing genomen, bijvoorbeeld onder de noemer "andere geloven". Daarnaast heeft ook het Ministerie van Opvoeding ingestemd om in handboeken passages te elimineren welke negatieve stereotypen en vooroordelen bevatten ten aanzien van de holebi-gemeenschap.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat homoseksuele koppels niet dezelfde juridische bescherming bekomen als koppels van verschillend geslacht. Volgens verzoeker is er "geen enkele wet die Macedonische burgers beschermt tegen discriminatie of misdrijven die aanzetten tot haat of geweld op personen op grond van seksuele geaardheid" en is er geen wettelijke erkenning van paren van hetzelfde geslacht. Hij stelt dat de "gay scene" in Macedonië zeer beperkt is, dat het land vooral homofob is en dat er veel verhalen zijn (zie het verzoekschrift, p. 5) "over de publieke vernederingen, werknemer ontslagen en zelfs gieten homoseksuele tieners op straat als gevolg van openbaring van hun seksuele geaardheid" (sic).

Hij verwijst tevens naar "een onderzoek uitgevoerd in 2002 door het Centrum voor burger- en mensenrechten" -waaruit zou blijken dat meer dan 80% van de mensen homoseksualiteit zien als een psychiatrische aandoening die de familie bedreigt en dat ongeveer 65% antwoordde dat homofilie een misdrijf is waar een gevangenisstraf bij hoort- en naar "een ander onderzoek uitgevoerd en georganiseerd door het Macedonisch Centrum voor Internationale Samenwerking - MCIC in 2010" - waaruit zou blijken dat meer dan 70% van de ondervraagden geen homoseksueel als buur willen-.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van blote beweringen en gezien hij nalaat de besproken onderzoeken toe te voegen aan zijn verzoekschrift, de waarachtigheid van zijn besluiten, niet kan worden nagegaan.

De opmerkingen in het verzoekschrift "dat de informatie van het CGVS zeer subjectief is, want zeer onvolledig" en dat de informatie van de commissaris-generaal geenszins overeenkomt met zijn informatie "die veel ruimer is", tonen niet aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Aangaande verzoekers medische problemen (zie het verhoorverslag van 21 maart 2013, p. 27, 42), merkt de Raad vooreerst op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij in zijn land van herkomst toegang had tot de gezondheidszorg (zie het verhoorverslag van 21 maart 2013, p. 27, 28, 42); zo kon hij tweemaal op controle gaan bij een arts die hem onderzocht. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker bij een terugkeer niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten.

Verder maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij voor de gezondheidsproblemen die hij kende sinds zijn vertrek uit Macedonië, ook geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt verder dat de Wet op de Volksgezondheid sinds mei 2009 aangepast werd zodat alle Macedonische staatsburgers, waaronder ook duizenden daklozen, ouderen en werklozen die vroeger enkel recht hadden op een spoedbehandeling in een ziekenhuis, voortaan via een standaard staatsgezondheidsverzekering gratis terecht kunnen bij de primaire gezondheidscentra. Tevens neemt de Macedonische overheid in het kader van de "Decade of Roma Inclusion" maatregelen om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen. Zo organiseerde het Ministerie voor Gezondheid, in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen", mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeker relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Wat betreft de medische problemen die verzoekster aanvoert met name verklaart zij sinds juli 2012 een knobbeltje in haar borst te hebben en slechtziend te zijn, wijst de Raad er op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch met de criteria inzake subsidiaire beschermingsstatus vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt (zie het verhoorverslag van 21 maart 2013, p. 17) daarenboven dat zij in Macedonië bij een dokter terecht kon, die een tumor vaststelde en haar naar een specialist in Skopje doorverwees, waaruit blijkt dat ze toegang had tot de Macedonische gezondheidszorg. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekster bij een terugkeer naar Macedonië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten.

Verzoeksters verklaring dat zij niet naar deze specialist in Skopje op consultatie ging, noch voor haar slechtziendheid naar een oogarts ging uit geldgebrek, betreft een economisch probleem, welke evenmin verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE